

Ja eller nej, inte kanske kanske kanske...

Buss på Sverige 2012

Det knackar på dörren. Utanför står en vän jag inte har sett på länge.

– Åh vad roligt! Kom in, kom in.

Det faller sig naturligt att fråga om vännen vill ha en kopp kaffe.

– Njæ, inte för min skull.

Gästen ska tveka och värden ska truga, det ingår i den sociala dansen, så jag frågar:

– Säkert, ska du inte ha en kopp?

– Tja, om du redan har, så kan jag ta en.

– Jag sätter på en kanna, säger jag och håller vatten på kaffeautomaten.

– Nej nej, inget besvär för min skull.

Suck. Varför kan vi inte bara säga ja tack. Eller nej tack. Det här är en av mina käpphästar, ett ämne jag ofta återvänder till. Varför har så många svårt att svara entydigt på en enkel fråga?

Exemplen på hur vi tvekar och glider i våra dagliga möten med andra är oändliga. En del har svårt för att säga ja, andra har svårt för att säga nej. Det vet till exempel alla som brukar ordna middagar, fester och andra evenemang.

Förr skrev man o.s.a. på en inbjudan. Om Svar Anhålles.

Gästen skulle svara om han eller hon ämnade komma eller inte, och det ansågs oartigt att inte göra det. Idag är det många som drar på svaret. Särskilt om det handlar om stora helger som nyår och midsommar. Det kan ju dyka upp något roligare, närmare inpå.

Via Facebook har det blivit enkelt att bjuda in till politiska, offentliga och konstnärliga evenemang. Eller till privata fester. Upplägget är praktiskt. I alla fall om de inbjudna vet vad de vill och knappar JA eller NEJ.

Haken är dock, att när man skapar ett evenemang på Facebook så ges även alternativet KANSKE.

Och vad svarar de flesta då?

Just det - kanske.

Med lite välvilja kan jag tänka mig att den inbjudne resonerar så här: Oohh, vad trevligt. Emma och Lasse ska ha fest. Det vill jag gärna gå på. Men... shit... jag vet inte om vi kan. Måste kolla med mannen. Jag säger kanske så länge.

Ett kanske är ett svar i två steg, men det glömmar många. De har förmodligen själva aldrig ordnat större träffar. För då hade de vetat hur besvärligt det är att planera för en fest där 37 kanske kommer.

Det kan vara det som kännetecknar kanske-människor: de tänker inte efter. De landar inte i sig själva för att känna efter vad de vill, eller vad de hinner. De skjuter upp svaret. För det hemska är ju, att när man säger ja till något så säger man automatiskt nej till allting annat. Hualigen, tänk om man missar något.

Att vara tydlig är ett förhållningssätt - till andra och till livet. För att kunna ge klara besked måste man veta vem man är, och vad man vill. Framgångsrika människor säger inte kanske. I alla fall inte särskilt ofta. Inte heller människor med innehållsrika liv.

Raka svar är att göra sig synlig, det är skrämmande, nästan farligt. Man kan få komma att stå till svars för det man är eller står för. Då kan det kännas lättare att dra sig undan med lite allmänt svammel.

Jesus visste inget om Facebook, och förmodligen inte heller något om att truga kaffegäster, men han tvekade inte:

– Vad ni säger skall vara ja eller nej. Allt därutöver kommer från det onda.

Men det är klart. Så blev han också hängd på korset.

© YLVA FLOREMAN 2012

(fotnot: Matteusevangeliet 5:37)